

φρικάρω

φρικάρω, ρ. [*<*αγγλ. freak (= τέρας) + κατάλ. -άρω]. **1.** (στη νεοαργκό) δυσανεστούμαι, εκνευρίζομαι έντονα, βγαίνω απ' τα ρούχα μου, με πιάνει υστερία: «φρικάρισα, μόλις τον είδα να χτυπάει τον πατέρα του!». (Λαϊκό τραγούδι: *σε γουστάρω πολύ σε γουστάρω κι όταν λείπεις μακριά μου φρικάρω*). **2.** εκπλήσσομαι έντονα: «φρικάρισα, μόλις είδα τι αυτοκινητάρα οδηγούσε!». **3.** φοβάμαι πάρα πολύ: «φρικάρισα, μόλις τον είδα να 'ρχεται καταπάνω μου και το 'βαλα στα πόδια». (Τραγούδι: *άκου, φίλε μου, κι εγώ φρικάρω, μα τους φόβους μου προγκάρω*).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας